

A fost odată un broscoi care trăia într-o fântână.
Era o fântână grozavă. Răcoroasă, adâncă și cu pietre acoperite de mușchi. Perfectă pentru un broscoi grozav.
Fundul fântânii era un ochi de apă cristalină și răcoroasă. Perfect pentru sărit și înotat. Perfect pentru ca micuțul broscoi să se poată vedea cât era de chipeș.
Gura fântânii era un petic de cer albastru, străbătut câteodată de nori pufoși care pluteau fără grabă.

Uneori, noaptea, luna își scâldea chipul în adâncul fântânii și-i zâmbea broscoiului, care o privea fericit de pe patul lui de pietre învelite în mușchi.

Și, cu toate musculițele și găzele nesăbuite, curioase să vadă ce se putea ascunde într-o fântână, se găsea de mâncare din belșug pentru un mic broscoi.

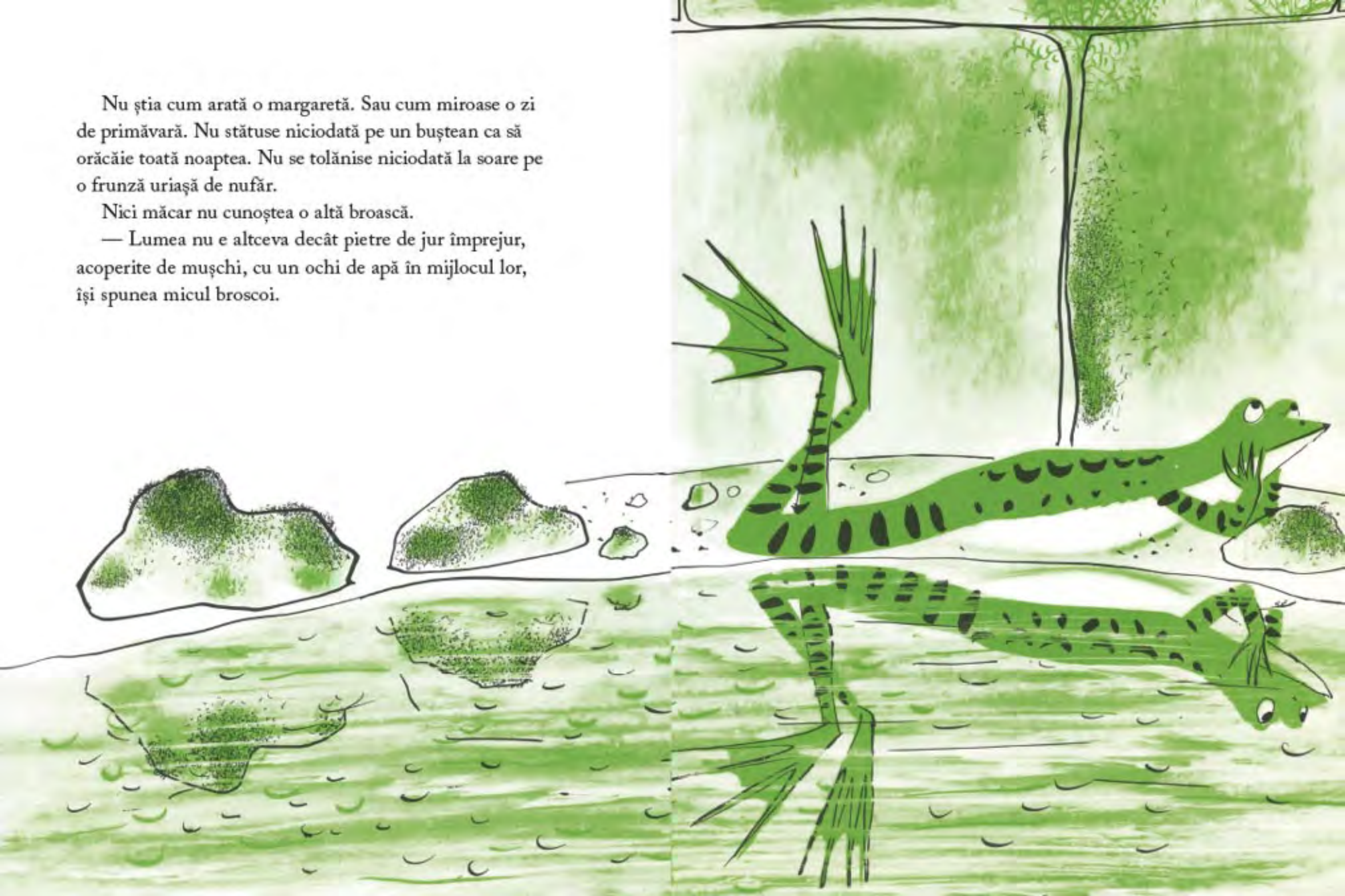
Broscoiul trăia în fântână de când se știa, de aceea avea în cap o idee tare ciudată. Credea că fântâna lui e întreaga lume!

Nu știa cum arată o margaretă. Sau cum miroase o zi de primăvară. Nu stătuse niciodată pe un buștean ca să orăcăie toată noaptea. Nu se tolănise niciodată la soare pe o frunză uriașă de nufăr.

Nici măcar nu cunoștea o altă broască.

— Lumea nu e altceva decât pietre de jur împrejur, acoperite de mușchi, cu un ochi de apă în mijlocul lor, își spunea micul broscoi.

Dar a venit o zi când toată apa a secat. În scurtă vreme, nicio găză curioasă nu se mai aventura până jos, atrasă de sclipirea apei, ca să vadă ce se ascunde în fântână.

Ce să facă acum bietul broscoi?
Nici urmă de apă în care să înoate.
Nicio oglindă care să-i spună ce broscoi chipeș era.
Nicio găză pe care s-o mănânce!
— Mai bine aș vedea ce se află la capătul lumii, cât încă
mai am putere să sar, bombăni broscoiul.
Prinse cu limba prima musculiță curioasă pe care o văzuse
de zile întregi, apoi porni să se cațăre.

SUS,
SUS,
SUS,

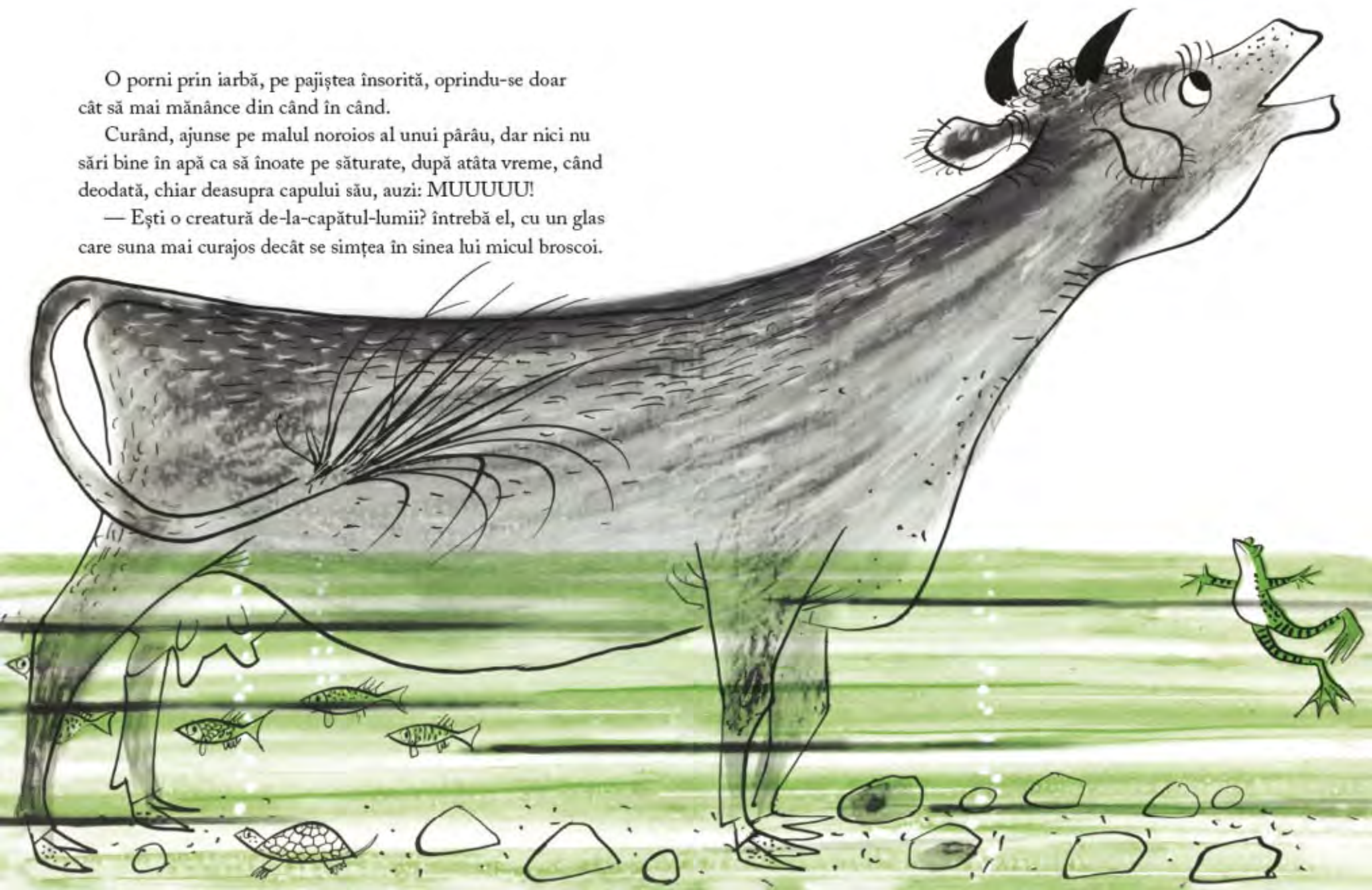
... tot mai sus, piatră după
piatră, până când broscoiul se
trezi deodată la buza fântânii.
Măi să fie, ce era aici?

O porni prin iarbă, pe pajiștea însorită, oprindu-se doar cât să mai mănânce din când în când.

Curând, ajunse pe malul noroios al unui pârâu, dar nici nu sări bine în apă ca să înoate pe săturate, după atâta vreme, când deodată, chiar deasupra capului său, auzi: MUUUUU!

— Ești o creatură de-la-capătul-lumii? întrebă el, cu un glas care suna mai curajos decât se simțea în sinea lui micul broscoi.

Micuțul broscoi căzu pe gânduri.
Se gândi la vacă. Lumea ei – pășunea și pârâul.
Se gândi la pasăre. Lumea ei – păpurișul din mlaștină.
Se gândi la căprioară, la vulpe, la veveriță și la urs. Lumea lor – pădurea și umbra răcoroasă a copacilor.

Și se gândi la lumea lui de broscoi. O fântână.

„Acum, că există pe lume apă care cade din cer“, se gândi el, „fântâna ar putea să se umple din nou. Mai bine m-aș întoarce în mica mea lume din pietre acoperite de mușchi, cu un ochi de apă în mijlocul lor.“

Dar apoi ascultă din nou minunata muzică scoasă de milionul de broaște.

Și broscoiul, care acum devenise cu siguranță foarte înțelept, spuse:

— Un broscoi neștiutor poate fi fericit singur în adâncul unei fântâni, dar un broscoi isteț poate fi mult mai fericit aici, afară.

Și zicând acestea, făcu un salt cu picioarele lui lungi și puternice. Fu cel mai mare salt făcut de el vreodată și ateriză...